

Sygn. akt II Ca 759/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 roku w Lublinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa I. B.

przeciwko W. K.

o zapłatę kwoty 2000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 25 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 10 maja 2016 roku, w sprawie I C 490/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od W. K. na rzecz I. B. kwotę 10,30 zł (dziesięć złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 759/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 9 lutego 2015 roku, wniesionym w tym samym dniu do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, I. B. wniosła o zasądzenie od W. K. kwoty 2000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 21 października 2014 roku zamówiła u pozwanego wykonanie oraz montaż szafki na buty i dwóch szaf wnękowych. W dniu podpisania umowy uiściła tytułem zaliczki kwotę 1000 zł. Zamówienie zgodnie z umową miało być wykonane w terminie 15 dni roboczych od dnia wpłacenia zaliczki. Pomimo upływu ustalonego terminu pozwany nie wykonał zamówionych mebli. W dniu 26 listopada 2014 roku strony uzgodniły, że po wpłacie kolejnej zaliczki w kwocie 1000 zł meble zostaną zamontowane. W tym dniu powódka uiściła na rzecz pozwanego kwotę 1000 zł. Następnego dnia pozwany zamontował tylko część zamówionych mebli i to niezgodnie z ustaleniami. Powódka zgłosiła pisemnie swoje roszczenie pozwanemu, jednak pozwany nie odpowiedział na to pismo (k. 3-4v).

÷

Pozwany powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie (k. 33v).

*

Wyrokiem z dnia 10 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej:

1. zasądził od W. K. na rzecz I. B. kwotę 2000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w pozostałej części;

3. zasądził od W. K. na rzecz I. B. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 52).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 21 października 2014 roku I. B. zawarła z W. K. umowę, której przedmiotem było wykonanie i montaż mebli w postaci szafki na buty oraz dwóch szaf wnękowych w jej mieszkaniu. Pozwany za wykonanie zamówienia miał otrzymać wynagrodzenie w kwocie 2900 zł. W dniu zawarcia umowy powódka wręczyła pozwanemu kwotę 1000 zł tytułem zaliczki. Realizacja zamówienia miała nastąpić w terminie 15 dni od dnia uiszczenia zaliczki.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany w ustalonym terminie nie wykonał zamówienia. Podczas rozmowy z powódką pozwany oświadczył, że wykona zamówienie, jak otrzyma kolejną zaliczkę w kwocie 1000 zł. Powódka zgodziła się na to i w dniu 26 listopada 2014 roku wręczyła pozwanemu kwotę 1000 zł. W dniu 27 listopada 2014 roku pozwany wraz z innym mężczyzną przywiózł i zamontował część zamówionych mebli. W szafach wnękowych zamontował same półki bez frontów, przy czym półki i deskę do prasowania zamontowano niezgodnie z ustaleniami. Pozwany nie dostarczył zamówionej szafki na buty.

Sąd ustalił, że po dniu 27 listopada 2014 roku powódka wielokrotnie próbowała skontaktować się z pozwanym, celem dokończenia realizacji zamówienia, jednak pozwany nie odbierał telefonów, zaś biuro jego „firmy” było zamknięte.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 14 stycznia 2015 roku powódka wezwała pisemnie pozwanego do dokończenia w terminie 7 dni zamówienia pod rygorem rozwiązania umowy i zwrotu uiszczonej zaliczki w kwocie 2000 zł. Powyższe pismo pozwany odebrał w dniu 26 stycznia 2015 roku. Pozwany w wyznaczonym przez powódkę terminie nie dokończył zamówienia i nie zwrócił zaliczki w kwocie 2000 zł.

Sąd Rejonowy wskazał dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, i przedstawił stanowisko w zakresie oceny dowodów.

Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 21 października 2014 roku I. B. zawarła ustnie z W. K. umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie i montaż mebli w postaci szafki na buty i dwóch szaf wnękowych.

Sąd Rejonowy wskazał, że ze względu na to, iż powódka zawarła umowę z pozwanym jako konsument, a pozwany był wówczas przedsiębiorcą, zastosowanie w rozpoznawanej sprawie będą miały, stosowane odpowiednio, przepisy obowiązującej wówczas ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku i wskazał, że pozwany nie zrealizował w całości przedmiotu zamówienia objętego umową o dzieło. Nie wykonał bowiem półki na buty, zaś w szafach wnękowych nie zamontował frontów. Ponadto pozwany zamontował półki w szafach i deskę do prasowania niezgodnie z umową. Po wezwaniu pismem z dnia 14 stycznia 2015 roku pozwany nie odniósł się w terminie 14 dni do reklamacji i nie wykonał zamówienia zgodnie z umową. Tym samym Sąd przyjął, że pozwany uznał w całości za zasadne zgłoszone w tym piśmie zastrzeżenia co do nienależytego wykonania umowy.

Sąd Rejonowy uznał, że brak wykonania szafki na buty oraz niecałkowite wykonanie szaf wnękowych uznać należy za wadę istotną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku. Z uwagi na to, że pozwany nie wykonał zamówionego dzieła zgodnie z umową, powódce przysługiwało uprawnienie do odstąpienia od umowy, stosownie do art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku.

Sąd Rejonowy uznał, że „wniesienie pozwu” zawierającego żądanie zwrotu zaliczki zawierało w sobie także oświadczenie o odstąpieniu od przedmiotowej umowy, które dotarło do pozwanego w dniu odebrania przez niego odpisu pozwu.

Sąd Rejonowy uznał, że odstąpienie przez powódkę od umowy o dzieło było skuteczne. Pozwany do dnia zamknięcia rozprawy nie wykonał zgodnie z umową przedmiotowego dzieła.

Sąd Rejonowy wskazał, że po skutecznym odstąpieniu od umowy jej strony powinny sobie zwrócić spełnione świadczenia, stosownie do treści art. 491 § 1 k.c. Z chwilą skutecznego złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy odpada podstawa prawna spełnionych już świadczeń. W konsekwencji powinien zostać przywrócony stan rzeczy sprzed zawarcia umowy.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2000 zł tytułem zwrotu uiszczonych przez powódkę zaliczki na poczet zamówionego dzieła.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o żądaniu odsetek za opóźnienie Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 481 § 1 k.c., wyjaśniając, że dochodzone roszczenie stało się wymagalne dopiero w dniu 25 listopada 2015 roku. W dniu 24 listopada 2015 roku pozwany otrzymał bowiem odpis pozwu z żądaniem zwrotu kwoty 2000 zł w związku z odstąpieniem od umowy.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 98 § 1 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 10 maja 2016 roku apelację wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając „obrazę przepisów prawa procesowego przez pominięcie istotnych okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego” oraz „powierzchność oceny faktów oraz ich jednostronna oceną” (k. 62-64).

÷

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych (k. 81-83).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ponowne przytaczanie tych ustaleń oraz rozważań w zakresie oceny dowodów jest zbędne.

Wskazać jedynie należy, że nie jest ściśle ustalenie Sądu Rejonowego, że „wniesienie pozwu z żądaniem uiszczonych zaliczki zawierało w sobie, z uwagi na treść uzasadnienia pozwu także oświadczenie o odstąpieniu od (umowy)”. Wniesienie pozwu jest czynnością procesową powoda polegającą na złożeniu do sądu pisma procesowego stanowiącego pozew. Stosowne oświadczenie woli powódki mogło się zatem znaleźć jedynie w treści pozwu, nie zaś we „wniesieniu pozwu”. Doręczenie odpisu pozwu pozwanemu było natomiast równoznaczne ze złożeniem pozwanemu przez powódkę stosownego oświadczenia woli.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że strony zawarły umowę o dzieło, w której pozwany zobowiązał się wykonać w mieszkaniu powódki szafkę na buty oraz dwie szafy wnętkowe.

W rozpoznawanej sprawie tylko powódka przedstawiła dowody celem wykazania faktów, z których wywodziła skutki prawne. Pozwany nie przedstawił ani jednego dowodu na potwierdzenie własnych twierdzeń, chociaż w dniu 21 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy wyznaczył stronom dodatkowy termin na złożenie wniosków dowodowych oraz przytoczenie wszystkich twierdzeń i zarzutów (k. 35).

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z powołanego przepisu wynika, że dokonując oceny dowodów sąd bierze pod uwagę nie tylko poszczególne dowody przedstawione przez strony lub przeprowadzone z urzędu, ale dokonuje tej oceny analizując cały zebrany w sprawie materiał procesowy, a w szczególności także te elementy tego materiału, które dowodami nie są, jak na przykład pisma procesowe i wyjaśnienia lub oświadczenia ustne stron. Sąd dokonuje oceny dowodów, biorąc również pod uwagę zachowanie się stron w toku całego postępowania.

Dokonując oceny dowodów sąd analizuje wzajemne relacje między elementami materiału procesowego zebranymi w danej sprawie, w tym także między dowodami i innymi elementami materiału procesowego.

Jeżeli rozpoznając apelację sąd odwoławczy stwierdzi, że z określonego materiału dowodowego sąd pierwszej instancji wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu pierwszej instancji nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi zostać zaakceptowana, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być natomiast skutecznie podważona, jako nieodpowiadająca wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. tak zwanej zasadzie swobodnej oceny dowodów, tylko w przypadku, gdy sąd wyprowadza z zgromadzonego materiału dowodowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub zasadami doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Uprawnienie sądu drugiej instancji do dokonania odmiennych ustaleń bez ponowienia dowodów z zeznań świadków, czy też z przesłuchania stron, jest dopuszczalne i uzasadnione, ale w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne, wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez Sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska².

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w kontekście całego materiału procesowego. Ocena ta jest spójna oraz logiczna i została szczegółowo umotywowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Nie zachodzą jakiegokolwiek podstawy do podzielenia stanowiska pozwanego, że wniesienie pozwu w rozpoznawanej sprawie jest świadomą próbą uzyskania przez powódkę nienależnego świadczenia kosztem pozwanego. Pozwany nawet nie wskazał, jakie argumenty miałyby uzasadniać tezę, że to właśnie jego powódka wytypowała jako osobę, kosztem której chciałyby się wzbogacić.

Pozwany przyznał, że na dokumencie złożonym przez powódkę, a stanowiącym pokwitowanie odbioru kwoty w dniu 26 listopada 2014 roku znajduje się jego podpis, jako przyjmującego tę kwotę (k. 6, 34). Z treści tego dokumentu wynika, że wpłata została dokonana tytułem „dopłaty”, a więc była kolejną wpłatą na rzecz pozwanego dokonaną przez powódkę. Wprawdzie z treści dokumentu nie wynika, kto jest wpłacającym, jednak biorąc pod uwagę fakt, że to powódka znajdowała się w posiadaniu tego dokumentu, wnosząc pozew, należy przyjąć, że dokument ten stanowi pokwitowanie wystawione dla powódki, a więc, że to powódka była osobą wpłacającą.

Pozwany pomija w apelacji wskazany wyżej dokument i jego znaczenie dla rozstrzygnięcia. Pozwany twierdził w toku postępowania, że wykonywał jedynie projekt szaf dla pozwanej. Twierdzenie to jest niewiarygodne w kontekście nie tylko zeznań powódki i wskazanego przez nią świadka, ale przede wszystkim w kontekście wskazanego wyżej dokumentu. Trudno przyjąć, aby powódka zobowiązała się uiścić wynagrodzenie w kwocie co najmniej 1000 zł za

zaprojektowanie dwóch szaf. Już tylko z tego wynika, że wpłacona kwota stanowiła zaliczkę na poczet wynagrodzenia za wykonanie dzieła, do wykonania którego zobowiązał się pozwany.

Przepis art. 253 zd. 1 k.p.c. stanowi, że jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić.

Pozwany w rozpoznawanej sprawie nie przedstawił dowodów podważających prawdziwość dokumentu przedstawionego przez powódkę.

Twierdzenia powódki co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia znajdują potwierdzenie w przedstawionych przez nią dokumentach i zeznaniach świadka, a także we własnych zeznaniach powódki.

Trafnie Sąd Rejonowy ustalił, że przy zawarciu umowy z powódką pozwany posługiwał się formularzem (drukem) dokumentu, jaki wykorzystywany był przy zawieraniu umów z klientami przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (k. 38). Podobieństwo struktury i treści dokumentu podpisanego przez powódkę (k. 5) i dokumentu wykorzystywanego przez tę Spółkę (k. 38) jest oczywiste.

Na rozprawie w dniu 21 grudnia 2015 roku pozwany przyznał, że zanim rozpoczął prowadzenie własnej działalności gospodarczej w zakresie projektowania mebli i wnętrz pracował w spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. i wykonywał meble jako pracownik tej Spółki (k. 34-34v). Całkowicie nieprawdziwe są zatem odmienne twierdzenia powoda przytoczone w końcowej części apelacji.

Bezzasadny jest zarzut apelacji, powołujący się na nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy wniosku powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań Powiatowego Rzecznika Konsumentów w B.. Wniosek o przeprowadzenie takiego dowodu zgłosiła powódka (k. 36), a nie pozwany. Nic nie stało na przeszkodzie, aby z wnioskiem o przeprowadzenie takiego dowodu wystąpił pozwany po tym, jak Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku powódki.

Bezzasadny jest zarzut pozwanego podniesiony w apelacji, że Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z akt innej sprawy sądowej. Tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca. Sąd Rejonowy nie przeprowadzał dowodu z dokumentów, które znajdowałyby się w aktach innej sprawy sądowej – cywilnej lub karnej. Kwestię tę Sąd Rejonowy wyjaśnił na stronie 3 uzasadnienia wyroku, wskazując dodatkowo, że powódka nie zgłosiła wniosków dowodowych związanych z materiałem, który znajdował się w aktach sprawy I C 850/15 Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej.

Co więcej, na rozprawie w dniu 12 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy postanowił oddalić wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z informacji, czy w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej toczy się postępowanie karne w sprawie II K 236/15 przeciwko W. K. (k. 48).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy uznać, że ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest trafna. Pozwany skupił się w apelacji na wybranych dowodach, nie zwracając uwagi na okoliczność, że część podniesionych przez niego w apelacji twierdzeń dotyczących okoliczności faktycznych jest sprzeczna z jego wcześniejszymi twierdzeniami w tym zakresie.

W związku z powyższym należało uznać apelację za bezzasadną.

*

Na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od W. K. na rzecz I. B. kwotę 10,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego (k. 84).

W związku z tym, że apelacja pozwanego została oddalona w całości, pozwany jest stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Powinien zatem zwrócić powódce koszty poniesione przez powódkę w

postępowaniu odwoławczym. Koszty te są niewielkie i obejmują jedynie opłatę pocztową za przesłanie do Sądu Okręgowego (listem poleconym priorytetowym, za potwierdzeniem obioru) odpowiedzi na apelację.

Powódka nie poniosła innych kosztów w postępowaniu odwoławczym. Powódka nie twierdziła, że poniosła w postępowaniu odwoławczym jakiegokolwiek inne koszty, jak również nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałby fakt poniesienia takich kosztów.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 W tym miejscu znajduje się w uzasadnieniu wyroku oczywista omyłka – chodzi o pozwanego, a nie o powoda (powódkę)

2 Wyrok SN z dnia 21 października 2005 roku, III CK 73/05, Lex nr 187032.